

111. I ungdomens blomstring

1. I ungdomens blomstring satte jag min tro,
min tro till en flicka så skön
Men i hennes hjärta blott falskhet fått bo,
av Gud får hon en gång sin lön

2. Du sad' du mig älskar, men det var ej sant,
du talte blott falskhet för mig
En börda så tung får jag bära alltjämt
men gärna jag bär den för dig

3. Vid tjugu års ålder förskjuten jag blev
av vännen. jag älskat så ömt
Jag tänkte då genast att skriva ett brev
Men tårarna hindra' alltjämt

4. Den brinnande kärlek, som tändes i mig,
den står i mitt hjärta än kvar
Men fast att jag nu är förskjuten av dig,
en vän uti himlen jag har

5. Men sök dig en vän, som rikedom har,
och lev så med honom förnöjd!
Vi skola i himmelen stå som ett par
För Härran med glädje och fröjd

6. Så beder jag Härran. att han måtte snart
mig taga från jordenes grus
Den kärlek, som finnes på jorden alltjämt,
den släckes som brinnande ljus

7. En kyss jag dig sänder, om du den mottar,
den ilar så trygg och så varm
Om du till mig kommer, får du stanna kvar,
jag vill sluta dig intill min barm

8. Nu slutar jag skriva, jag vill icke mer
dig hindra och göra besvär
Ty kanske på resan du stadder nu är
till vännen, den du håller kär

9. Om någon vill veta, vem visan har gjort,
så är det en gosse så glad,
som aldrig var ledsen, fast sorgen var stor
Den bytes i glädje en dag

10. I Älftuna socken, där finnes jag än,
om någon mig där vill ge an,
och namnet på byn får ni gissa er till,
ty jag vill ej nämna dess namn

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 111/